

Forrige artikel
Blaagaard Seminarium

Næste artikel
Nørrebro – overskrifter 1903 – 1916

Aktuelle kategori
Nørrebro

Blågårds Plads på Nørrebro

Oktober 13, 2009

Stedet er frygtet af journalister og jyder. Men hele kvarteret er historisk meget interessant. På pladsen var der planer om en skulptur, der skulle illustrere rusens udvikling. Her lå Anker Heegaards støberier. Blågården lå her med alle kongelige skandaler. Saneringen i området foregik planløst. Blågårdsgade var engang en levende handelsgade. En gade måtte skifte navn på grund af et mord

Brosten som souvenir

Medierne har gjort denne plads til hovedsædet for bandekriminaliteten og al den anden uro på Nørrebro. Ja de forretningsdrivende på Blågårdsgade har faktisk talt om, at sælge brosten som souvenir.

I 1960 – 70erne var det området, der først tog imod gæstearbejdere, fordi landet havde brug for deres arbejdskraft. I starten var det jugoslaverne, senere især tyrkere, marokkanere og folk fra Pakistan. Med 70ernes arbejdsløshed blev denne tilstrømning stoppet og nu opstod muligheden for familiesammenføring.

I 80erne blev der født mange indvandrerbørn på Nørrebro som grundstammen til den såkaldte anden generation og i dag tredje generation af to – sprogede nydanskere. I samme periode satte en tilstrømning af flygtninge i gang. Her var der især iranere, irakere, statsløse palæstinenser, somalier og tamiler, der kom til kvarteret.

I dag bærer butikslivet i høj grad præg af denne tilstrømning. I dag er hver fjerde beboer af udenlandsk herkomst, men halvdelen af kvarterets børn er nydanskere i anden eller tredje generation.

Blågårds Kirke

er vel nærmest blevet et varetegn. Den er systematisk indpasset i det omkransende byggeri. Men i de første 20 år fungerede en barak som kirke på den nordøstligste del af Heegaards gamle fabriksgrund.

Sammen med Brorsons Kirke og Hellig

Kors Kirke betjener Blågårds Kirke menigheden i hele Sorte Firkant plus Rabarberland – kvarteret langs Struenseegade. Området blev i år 2000 lagt sammen til et stort sogn – Blågårdens Sogn.

Kaj Nielsen og de 22 monumenter

Arkitekt Ivar Bentsen engagerede den dengang ret ukendte billedhugger, Kaj Nielsen.

Resultatet blev 22 granitfigurer og figurgrupper fordelt pladsen rundt. Hele pladsen og skulpturerne blev indviet i 1918. Fem år havde det taget at fremstille alle figurer.

Ja Kommunen havde egentlig i første omgang troet på Theodor Petersens forslag til et springvand med to bryggersvende, der bærer en stor øltønde med relieffer af rusens forskellige stadier. Men det var godt, at vi havde Afholdsforeningen der ikke syntes, at dette var passende.

Og det havde de jo ret i. For Nørrebro var bestemt ikke kendt for at man spyttede i det. Tværtimod så øllet og brændevinen *fattigmands trøst*.

Kaj Nielsen

havde også forstillet sig en moder med to børn stillet over for en mand kæmpende med en gorilla. Opstillingen skulle symbolisere menneskets kamp med sine onde tilbøjeligheder. Ivar Bentsen afslog dog dette forslag.

Kaj Nielsens

vedede granitværk på *Blågårds Plads*

var tænkt som en demokratisk udsmykning for kvarterets arbejdere og børn. Eller som han selv udtrykte det i 1918:

- *En Plads for menneskeligt Liv og med Skulpturer, der udtrykker menneskeligt Liv*

De forstiller og udtrykker hårdt kropsarbejde fra håndværkere balndt andet smed, snedker, murer og stenhugger. Desuden ser man legende børn.

Monumenterne er også beregnet til at blive brugt. Men de var meget omstridte. De blev beskyldt for at være et udtryk for borgerlig – romantisk forestilling om, hvad for en kunst arbejderklassen virkelig havde brug for .

Andre mente, at figurernes ansigter udtrykker håbløshed og underkastelse. Ak ja og på et tidspunkt blev pladsen kaldt *Stenødet og Slavepladsen*.

Men ikke alle var af denne mening, således var kulturrevseren *Poul Henningsen* begejstret:

- *foreløbig eneste storslaaede og gennemførte Resultat paa Byens Gader og Torve.*

Ja hele herligheden blev fredet i 1998.

Rædselskabinet

Her er ikke pjaskende springvand. Men de nye skulpturer vakte nu ikke udelt begejstring. En af kritikpunkterne gik på, at hvis børnene kravlede op på skulpturerne kunne de skvatte ned og få hul i hovedet. I en af klassikerne fra det gamle Nørrebro skriver *Knud Bokkenheuser*:

- Et værre Rædselskabinet kan man ikke tænke sig med dets forvredne og forhuggede Figurer

Sanering uden plan

Omkring 1960 var kvarteret beboet af godt 18.000 indbyggere, heraf 11.000 i usunde og brandfarlige baggårdshuse uden lys og luft. Området blev kaldt for landets dårligste boligkvarter.

Den fik tilnavnet *Sorte Firkant* på grund af de sociale forhold.

En hårdhændet sanering satte ind først i 1970'erne. Kommunen ryddede hele karreer og rev huse ned helt uden plan for, hvad der skulle bygges i stedet for.

I årevis lignede området en udbombet bydel og butikkerne lukkede i stribevis. Sidst i 1970'erne var befolkningsantallet skrumpet til 8.000.

Et livligt handelsstrøg

I *Blågårdsgade*

havde *linie 3 – sporvognene*

to stoppesteder. Næst efter *Nørrebrogade*

var det *Nørrebros* mest livlige butiksstrøg. Men efterhånden som trafikken døde, og folk flyttede, ja så døde gaden.

Voldsomme følelser

Voldsomme følelser kom frem mod det nye *plastikbyggeri*. Den massive utilfredshed kulminerede i slaget om *Byggeren* og i slaget om *Allotria*.

Byggeren

var et eldorado for kvarterets unger. Men myndighederne rykkede ind med bulldozer og kampklædt politi. Barrikader blev ryddet og bål blev slukket. Og da *Allotria – bygningen i Korsgade* skulle ryddes blev politiet nærmest til grin.

Blågårds

– *kvarteret* havde tradition for beboeraktivisme, levende græsrodde og subkulturer. En lang række aktioner startede herfra blandt *slumstormere og autonome*.

Senere foregik voldsomme anti – EU demonstrationer herfra.

I 1980'erne blev *den Sorte Firkant*

nærmest omdannet til *den rød –*

grønne Firkant. Præfabrikerede fire – etagers elementbyggeri dominerer gade- og gård billedet med rigelig lys, luft og grønt.

Blågård opstår

Gabel,

der var en af Københavns største grundejere erhvervede i 1662 *Teglårdsvangen* af Magistraten. Året efter fik han også et skøde på *Skt. Jørgenssø*. Her byggede han et mindre lystslot og anlagde en parklignende have. Ved hans død overgik ejendommen til sønnen. Han var kammerherre hos *Frederik den Tredje* og var berygtet for sine pengevanskeligheder. Og dette var dog også skyld i, at han i 1688 solgte herlighederne til *Frederik den Tredjes* uægte søn med *Margrethe Pape*, *Ulrik Frederik Gyldenløve*. Han var blandt meget andet, statholder for Norge.

Brugsgård og hollænderi

Han skilte sig hurtig af med ejendommen. Den blev i den kommende tid ejet af forskellige højtstående officerer. I 1694 blev den købt af *deputeret i Generalkommissariatet, etatsråd Reinhold Meyer*. Han udvidede arealet. Ejendommen blev brugsgård med hollænderi. Han forsynede også lysthaven med talrige fiskedamme med vandtilførsel fra *Peblingsøen* og afløb til *Skt. Jørgenssø*.

Efter *Meyers* død overgik gården til datteren og hendes mand *Kaptajn i Fodgården, Cesar René Thehillac*.

Prins Carl udvider

Kong Frederik den Fjerdes bror *Prins Carl* i 1706 overtog et "barokt statholder – landsted" lige uden for hovedstaden. Ja sådan var betegnelsen for *Blågården* dengang.

Prinsen opførte en hovedbygning langs den nuværende *Slotsgade* med udsigt over *Peblingsøen* og med pavilloner og lysthuse i en kunstfærdig park. Omkring Slotsgade var indkørslen til hele herligheden. Størstedelen af de omkringliggende jorder mellem *Nørre Landevej* og *Ladegårdsåen* tilhørte landstedet.

Stedet var naturligvis for lille for en kongelig, så han lod en del nedrive og opførte en del nyt.

Et vigtigt navn

Slottet fik et blåligt tag, enten skifer eller glaseret tegl. Dette kunne ses tydeligt fra landevejen. Deraf opstod navnet, som nu er tilknyttet kvarteret.

Det har lagt navn til gade, plads, sogn, kirke, skole, grillbarer, kiosker, institutioner, antikvariat, bibliotek, klubber, bande og meget mere.

Bange for zaren

Der var frygt for at *Zar Peter* under sit ophold i 1716 ville gøre ophold på *Blågården*. Af angst for den *raa og udannede Moskvit* blev en del kostbarheder overført til *Prins Carls* slot *Vemmetofte*. Ved en diplomatisk manøvre af *Christian Frederik Holstein* lykkedes det dog at afværge planen og få zaren installeret inden for voldene, hvor han nærmest var fange. Men man mente, at han skulle holdes under observation, ellers kunne han finde på at erobre København.

Man blev opvartet

På *Blågården* havde prinsen 47 personer til sin daglige opvartning. *Prinsesse Sophie Hedvig* var mere beskedent. Hun havde kun 23.

Slemme rygter

Ved sin død i 1729 havde *Prins Carl* testamenteret alle sine ejendomme til søsteren, som så i 1732 ved et gavebrev skænkede *Blågården* til sin og broderens *overkammerherre Carl Adolf v. Plessen*. Og her gik de slemme rygter, at han skulle være hemmelig gift med *Sophie Hedvig*. Desværre eksisterede der ikke et *Billedblad eller Se og Hør* dengang, der kunne bekræfte dette. Men noget tyder på, at der har været et kærlighedsforhold mellem de to. Breve fra kongen til *Sophie Hedvig* blev sendt til *Plessen*. *Christian den Sjette* beordrede efter hendes død at brevvekslingen blev brændt.

Et

ønske er en befaling

Egentlig ville *Plessen* ikke beholde ejendommen efter *Sophie Hedvigs* død, men *Christian den Sjette* tilskrev ham:

- *at hans Fasters Villie
i dette Punkt skulde opfyldes*

I dette tilfælde var et ønske lige med en befaling.

Plessen

bøjede sig og udvidede ejendommen yderligere. Det officielle navn på ejendommen var nu *Den plessiske Hauge*. I 30 år var den i familiens eje. Ved *Plessens* død i 1758 blev ejendommen efter en overenskomst mellem arvingerne overdraget til brodersønnen, *Generalløjtnant, Kammerherre Frederik Christian v. Plessen*.

Louise von Plessen bliver udvist

Han var dog ikke interesseret i den og pantsætter ejendommen til sin svigerinde *Louise v. Plessen*, der senere blev *overhofmesterinde* hos *Dronning Caroline Mathilde*.

Louise v. Plessen

påkaldte også *Christian den Syvendes* vrede, hvorefter hun også blev landsforvist. Derfor måtte hun i april 1765 sælge ejendommen ved auktion.

Lyne overtager slottet

Den højstbydende blev *konsumptions skriver Knud Jacobsen Lyne* med 27.600 rigsdaler. Og her gik rygterne også. For med hverv som *Knud Jacobsen Lyne* havde mente flere, at han uretmæssigt var kommet til penge.

Lystgård

– på godt og ondt

Grev Holck

var *Christian den Syvendes* gode druk – bror. De var berømte for deres ture. De kunne finde på at trænge ind i private huse og hive borgerne op af sengene. På et tidspunkt mente greven, at det måske var bedst for en tid at forlægge *Hoffet* til det mere afsides *Blågården*. *Holck* erhvervede derfor ejendommen sikkert med kongens penge.

Dette var starten til *Blågårdens* forfald. Godt nok blev der anlagt drivhuse og frugthaver. Men de mange store selskaber, der fulgte, sled på ejendommen.

Kongens elskerinde *Støvlet*

– *Kathrine* blev også installeret herude. De vilde selskaber ramponerede og ødelagde alt hvad de kunne komme i nærheden af. Glansen gik hurtigt af *Blågård*.

Holck i unåde

Holck

faldt i unåde hos kongen og forsøgte at sælge ejendommen for at tilfredsstille *Knud Lynes enke*, der havde 25.000 rigsdaler stående i den. Men det lykkedes ikke at sælge. Han bortforpagtede vængerne, udlejede haverne og de mindre bygninger, mens slottet langsom forfaldt.

Og *Støvlet*

– *Kathrine* blev også udvist.

Først i 1777 meldte der sig en køber, men da havde *Knud Lynes arvinger* ved en auktion solgt ejendommen til *købmand Peter Tutein*. Den var vurderet til 55.000 rigsdaler, men den initiativrige købmand fik den for 23.000 rigsdaler.

Tutein

førte en sag mod vandkommissionen, som endte med forlig. Planen var at anlægge en silkebåndsfabrik på grunden. Men *Tutein* fik solgt ejendommen for 32.000 rigsdaler, hvilket han betragtede som en god handel.

Klædemanufaktur

I 1780 blev der anlagt en *Kædemanufaktur* på *Blågård*. Det var den tyske *klædefabrikør Johan Poul Kalkeberner*, der startede med 20 stole.

Jordene blev bortforpagtet. Der opførtes nye bygninger til værksteder, lagre, kontorer, boliger for funktionærer og fabriksarbejdere.

Der opstod dog vanskeligheder med at skaffe afløb fra uldvaskeriet og farveriet. Afløbet måtte ikke løbe tilbage til *Peblesøen*. Opgaven blev løst med et kompliceret

system af stenkister og grøfter.

Dugemanufaktur

Men man var ude på et skråplan.

I 1782 havde *Generalmagasinet*

135.886 rigsdaler stående i *Manufakturet*.

Man satte derfor en mand ind i ledelsen. Dette betragtede *Kalkenberner* som et indgreb i sine personlige rettigheder.

I 1782 startede man forfra med *Det*

kongelige Danske Dugmanufaktur,

for at rede stumperne. Kongen investerede også penge i det.

Et farveri ud mod *Nørrebrogade*

blev bygget. I sidebygningen blev der indrettet et limhus og et kogereri.

Men ak og ve. Afsætningen var for ringe

og arbejdslønnen var for stor. Ved en kongelig resolution af 29. marts

1786 blev *Dugmanufakturet* ophævet.

Senere forsøgte *købmand Hilcker*

med et linnedvæveri efter den *vestphalske metode*. og heller ikke

linnedvæver *Schnitker* havde held med sig.

Bortforpagtes

Finanskollegiet

forsøgte flere gange at sælge det hele, men budene var alt for lave.

Hele arealet med undtagelse af slottet samt nogle få andre områder

blev bortforpagtet til bogholder i *Generalpostamtet*, *kanceliråd*

Nissen.

Sadolin og Holmblad

En lille del af jorden var for den ringe

sum af 100 rigsdaler årligt i 1777 blevet udlejet til *farver Holmblad*.

Der blev anlagt en plantage for dyrkning af farveplanter. Da *Nissen*

i 1806 frafaldt forpagtningen tilfaldt hele området til *Holmblad*

og *Søn*. De fik de 27 tønder land i livsvarig forpagtning for 440

rigsdaler om året. Da seminariet ophørte fik de yderligere 10 tønder

land. Man fik også et rentefrit lån på 4.000 rigsdaler til opførelse

af et tørrehus og en mølle samt 150 rigsdaler i årligt tilskud til

en ekspert i farveplanter.

Opkaldt efter kirkesti

Dengang var *Blågårdsgade*

en langstrakt gruset parksti. Kunstklippede planter i fransk havestil omgav denne sti. I 1820 blev det til en offentlig vej kaldet *Blågårdsvej*.

Ligeledes blev en af havernes tværgående

havegange til *Blågårds Korsvej*

- i dag kaldet *Korsgade*.

Og noget som mange sikkert ikke ved, det er at *Hellig Kors Kirke*

for enden af *Korsgade* har fået sit navn efter en havesti.

Plantagen

ødelagt

Under det engelske bombardement i 1807

blev *Blågården* benyttet som lazaret for krigens ofre. Men krigen

havde også ødelagt 50.000 farveplanter. Plantagen kom dog hurtig i

gang igen. Men efterhånden kunne det ikke betale sig at drive virksomheden.

Men firmaet eksistere den dag i dag blot på en anden adresse, navnet

er *Sadolin og Holmblad*.

Herefter blev det tidligere lystslot

brugt som skuespilhus - starten på *Nørrebro Teater*

fra 1828. i 1833 brændte det hele ned.

Byggematadorernes storhedstid

Efter voldenes fald blev *Blågårds*

- *terrænet* gradvis bebygget med mindre etageejendomme og villaer.

Planlægning var det ikke noget af. Og byggelovgivning tog man ikke

så tungt.

Heegaard

Folk flyttede til området. Der opstod

småindustri og værksteder i den ny forstad. Specielt skabte isenkræmmer

Mathias A. Heegaard en masse arbejdspladser. Han etablerede i 1828

et mægtigt jernstøberi præcis der, hvor *Blågårds Plads*

ligger i dag.

Egentlig startede det hele med at

Heegaard byggede en lystvilla i 1826 ved det nuværende *Blågårdsgade*

16. Efter flere tilkøb ejede *Heegaard* til sidst 5 tønder land.

Han flyttede ind, samtidig med at *Pettoletti*,

manden bag *Nørrebro Teater*,
flyttede væk fra *Blågården*.
I mere end 70 år var firmaet tilknyttet kvarteret.

De store jernovne spyede sod, røg og kulstøv ud over hele kvarteret. Sønnen *S.P.A. Heegaard* fortsatte virksomheden og opkøbte samtidig *Statens Fabrikker* på *Frederiksberg*. Køkkenudstyr og i særdeleshed emaljerede gryder blev efterspurgt artikler fra *Heegaards* virksomheder. Kakkelovne og strygejern blev også fabrikeret her.

I 1836 udvidede *M.A. Heegaard* sin virksomhed med en fabrik for tilvirkning af tarmstrenge til musikinstrumenter. Dette afstedkom dog en meget stærk stank, og myndighederne greb ind. Allerede i 1838 blev denne fabrik nedlagt.

Sygekasse og pensionsordning

Heegaard oprettede en sygekasse for sine arbejdere. Han forsøgte også at lav en pensionsordning, men blev meget sur, for de kunne ikke rigtig følge ham. *Heegaard* sad i *Borgrepræsentationen fra* 1868 til 1885.

Anker Heegaard boede i sin villa ved *Blågårdsgade* indtil 1884. Det var også det år han overdrog sin virksomhed til sønnerne *Luis og Anker* samt svigersønnen *Bjørn Stephensen*.

En snu rad

I 1857 overtog *Heegaard* et lerbrænderi på *Blågårdsvejen*, hvor man indtil fabrikken brændte i 1872 fremstillede lerrør. Virksomheden fortsatte som et udsalg af importerede varer. I 1916 fortsatte det på *Lytten*.

Heegaard ville anlægge en gade ind på sin egen grund efter branden i lerbrænderiet. Han spurgte de andre grundejere, men de ville ikke være med til at betale udgifterne. *Heegaard* anlagde selv gaden. Bag det fortov, der stødte op til *Nørrebrogade* – grundene lod han en strimmel jord på fem – seks tommer blive stående. Og denne strimmel måtte grundejerne købe af ham for at få adgang til gaden. En grundejer, der havde 76 alen facade til gaden måtte således punge ud med 20.000 kr.

Mordet i Louisegade

I slutningen af 1860'erne og begyndelsen af 1870'erne frasolgtes en betydelig del af grundarealet. På disse arealer voksede nye veje frem, *Stengade (1858)*, *Børggade (nu Blågårds Plads)*, *Todesgade(1873)*, *Strækninger af Baggensgade (1862)*, *Slotsgade og Korsgade samt en del af Prins Jørgensgade (1862)*. Sidstnævnte gade hed egentlig *Louisegade* efter *Heegaards* hustru.

Men uheldigvis blev der begået et uopklaret mord på en smedesvends hustru. *Mordet i Louisegade* blev en slags vandrehistorie, og gaden fik et meget dårligt ry. Folk flyttede i hobetal. For at sagen skulle gå i glemmebogen blev gaden omdøbt.

Støberiet flyttede i 1898 til *Hillerødgade* og derefter til *Frederiksværk*.

I 1918 blev firmaet *Anker Heegaard* sammensluttet med *L.Lange og Co, Svendborg Jernstøberi*. Efter 10 års forløb opgav man denne sammenslutning, og i 1928 indgik *A/S Anker Heegaard i A/S De Forenede Jernstøberi*, der var grundlagt i 1906.

Baumgarten

Et andet verdenskendt firma startede i kvarteret. En holstener, *Hans Henrik Baumgarten* lejede i 1839 en værkstedsbygning, hvor han fremstillede farve til *Det Berlingske Trykkeri*, hvor han var maskinmester. I 1846 gik han i samarbejde med *C.C. Burmeister* om et maskinbyggeri. Det blev senere til *Burmeister og Wain*.

Flere firmaer fra Nørrebro

I 1838 grundlagde smedemestrene *Ludvigsen og Hermann* et jernstøberi på *Nørrebrogade*. I mange år drev de også et sanitetsfirma.

I 1872 grundlagde snedkermester *Ferdinand*

Oxelberg Københavns første og i mange år største maskinsnedkeri i *Smedegade 19*.

Lejekaserner

I 1870 – 1880 strømmede folk til. Der kom gang i byggeriet. Fire til sekstagers lejekaserner skød op overalt uden planlægning. Spekulativt byggeri bredte sig som paddehatte.

Behovet for lidt luft opstod hurtig. Derfor opkøbte Københavns Kommune i 1898 *Heegaards* fraflyttede jernstøberi. Meningen var at anlægge et rekreativt åndehul. I 1902 anlagdes en åben gruset plads indrammet af lindetræer.

Blågårds

– kvarteret i 1830erne

I *Baggesensgade 32*

lå en pavillon. Den var blandt andet ejet af *krigsassessor Koop*.

Det påstås, at her boede *Grev Holck*.

Det var her de vilde orgier skulle have udspillet sig med *Christian den Syvende, Støvlet – Kathrine*

og hendes kollegaer, danseinderne fra *Det Kongelige Teater*.

Værelserne var høje og elegante. Under hele bygningen lå høje hvælvede kældre, der sagdes at have indeholdt bederum.

I det nuværende *Slotsgade*

boede *boghandler C. Steen*. Han ejede også ejendommen *Nørrebrogade 43 – 45*. Der påstås at *Steengade*

er opkaldt efter ham.

På begge sider af *Blågårdsvejen*

lå 5 – 6 små privatejendomme, beboet af embedsmænd, pensionister og enker.

I 1834 købte *Gartner Peter Hansen*

hjørnegrunden til *Nørrebrogade*

og anlagde et gartneri. Den anden del af *Nørrebrogade*

ned til søen købtes af *stenhugger Jochumsen*, som anlagde et stenhuggeri.

Gartner Holmgren

anlagde et mindre gartneri mellem *Korsvejen og Ladegårdsåen*.

Hele det store areal ned til søen lå uopdyrket hen. Om vinteren var det som regel dækket af vand. En fin skøjtebane blev det til. Her var masser af dyr, hare, væsel, mår, ræve og grævlinge.

På grænsen mellem *Solitude*

og *Blågårds* jorder lå en lille stubmølle og et beskedent *Vaaningshus*.

Her havde en gartner forpagtet et større areal, som blev dyrket med rabarber. Heraf fik kvarteret sit navn.

På

et kort over *Nørrebro* fra 1841 findes der faktisk kun to virkelige veje i området, nemlig *Blaagaardsvejen og Korsvejen*.

I 1856 var antallet af gader kun steget

til 8. På hele strækningen langs *Ladegårdsåen* fandtes

kun en spadseresti med undtagelse af *Aagade*

mellem *Blaagaardsgade og Gartnergade*.

Blågårds Plads i 1950erne

Man skulle være heldig, at få

40 m2 inden den store renovering. Og man skulle være heldig, hvis der var lokum i leiligheden. Ellers var det bare med stearinlys i den ene

Gas lygter

Lygterne på *Blågårds Plads*

var gas lygter som blev tændt og slukket af *lygtemanden*.

Om dagen brændte en lille vågelampe, en slags *stand by*

funktion. Lygtemanden kom så efter solnedgang med sin stok, hvor der

sad en krog i den ene ende, og med den blev en ventil åbnet under lampeglaset,

så blussede lampen op. Om morgenen gik han sin runde igen og

lukkede lampen ned til lille blus.

Aktiviteter på pladsen

I krypten under *Blågårds Kirke*

var der om søndagen mulighed for at se stumfilm med *Gøg og Gokke*,

Rollingerne, Harold Lloyd eller andre komikere. Men man skulle så

lige gennem nogle kirkelige ting, inden man nåede så vidt.

På pladsen var der en pølsemand.

Han havde kun en slags pølse med sennep og brød. Ved siden af pølsevognen

stod der en stor rund kiosk, hvor man kunne købe blade og aviser fra den ene side. Fra bagsiden kunne man gå ind af en dør til to rum, hvorfra man kunne ringe.

I den anden side af pladsen stod der et lille bladhus.

Film og skøjteløb

Ellers havde *Blågård Kvarterets børn* dengang i 1950'erne mulighed for i biograf. Mulighederne var *Odeon på Fælledvej*, *Colosseum på Jagtvejen* og *Nørrebros Bio eller Nora Bio på Nørrebrogade*. Her var det som regel cowboy – og fægtefilm, hvis ellers man kunne skrabe 0,75 – 1,50 kr. sammen.

Om vinteren var det mulighed for at løbe på skøjter på søerne. Men allerede da der var et par graders frost begyndte kommunens folk at sprøjte vand på fodboldbanerne i *Hans Tavsens Parken*. Så kunne man i løbet af et par dage løbe på skøjter der.

Jyder kan godt komme på Blågårds Plads

Og så skal jeg hilse at sige, at man sagtens kan bevæge sig rundt i området uden at være bange – også jyder. Jeg har således ofte holdt foredrag i nabolaget. Og medierne, ja de skal vel have noget at skrive om.

Kilde:

Se

- Litteratur Nørrebro

Kære læsere, der vil fremkomme flere artikler fra området. Men hvis du foreløbig vil vide mere så se her:

- Solitude, en lystgård på Nørrebro
- Nye tider på Nørrebro i 1870'erne
- Nørrebro Beboeraktion og kampen om Byggeren
- Nørrebro 9 dage i sommeren 1944
- Historien om Nørrebros Teater
- Ladegården dengang
- BZ – bevægelsens historie på Nørrebro
- Den stinkende kloak på Nørrebro
- Fattiglemmer på Ladegården
- Gader og veje på Nørrebro
- Flere gader og veje på Nørrebro
- Gamle gader og veje på Nørrebro
- Arbejderne på Nørrebro
- Barn på Nørrebro
- Blaagaards – kvarteret gennem næsten 400 år
- Byggespekulation på Nørrebro
- Bulldozersaneringen ødelagde detailhandelen (1980)
- Fattiglemmer på Ladegården
- Fattiglemmer, bisser og bøller på Nørrebro
- De vilde – på Nørrebro
- Russiske tropper i Fælledparken (under Østerbro)
- Sporvogn på Nørrebro
- Nørrebro – 9 dage i sommeren 1944
- Nørrebro – den 18. maj 1993